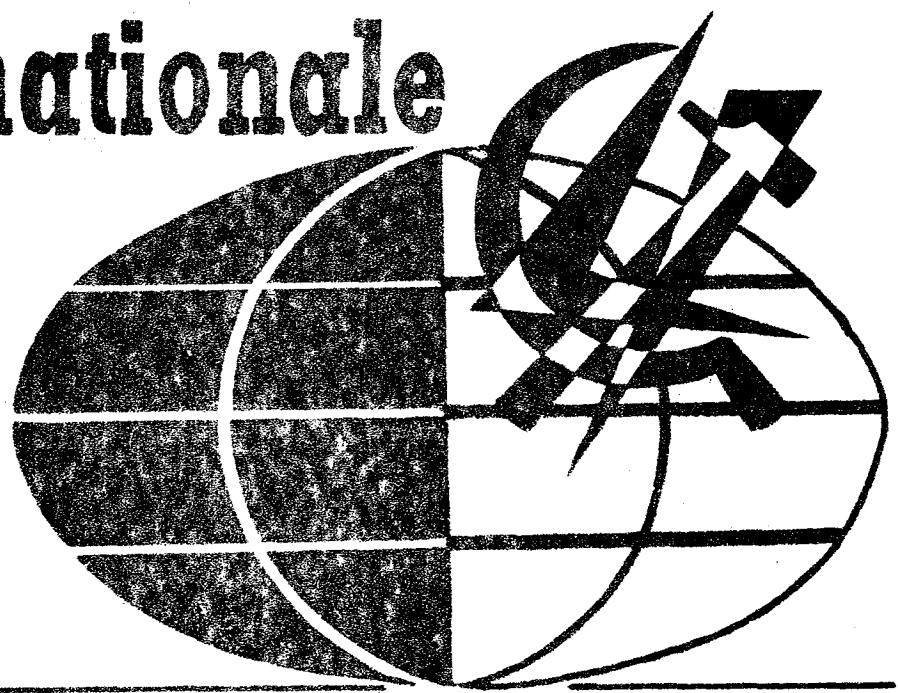

3/63
NO 13

de internationale

Uitgave van de
NEDERLANDSE SEKTIE VAN DE
VIERDE INTERNATIONALE

proletariërs
aller landen
verenigt u !

Verschijnt maandelijks--6de jaargang - no 13-- maart 1963

Administratie: J. Jacobs, Leidsokade 54III, Amsterdam-C

Gemeentegeno Amsterdam J 4501 Abonnementprijs : f 4,00 per jaar

Deze Maand Met grote kracht en doorzettingsvermogen hebben de Franse mijnwerkers het bonapartistische bourgeois regime met zijn vorderingsbevelen, een gevoelige nederlaag toegebracht. Opvallend is de geweldige solidariteit van de hele Franse arbeidersklasse. Objectief was de stap naar de algemene staking en naar de politieke strijd van een verenigd proletarisch front tegen het kapitalistisch regime zelf, mogelijk. Daartoe ontbrak echter: een leiding en een program. Er was o.a. geen bundelend landelijk congres van stakingskomitees. Het belangrijkste blijft, dat net als bij de Belgische algemene staking en bij de Spaanse staking de ongebroken kracht van het West-Europese proletariaat werd gedemonstreerd; en wel tegenover een bourgeoisie die zich steeds meer internationaal, politiek economisch en militair, in reactionaire zin probeert te consolideren. Evenwel: ongerichte kracht.

Men ziet dit ook in Engeland waar de grote arbeiderspartij een verkiezingsoverwinning, en de arbeidersklasse een nieuwe hoopvolle periode van strijd (o.a. tegen de werkloosheid) tegemoet gaan. Zonder werkelijke leiding zal de linkervleugel daar, na een nieuwe opgang, dan weer in het slop kunnen raken, net als enkele jaren geleden.

De nieuwe leiding zal op den duur moeten komen uit de jeugd. De jongeren-voorhoede roert zich reeds, zowel rond de reformistische massa-beweging (b.v. de "Young Socialists") als in de Communistische beweging (in Italië, Frankrijk en België).

De nieuwe leiding doet zich al duidelijker voor in Latijns-Amerika: naast Castro en de zijnen een Juliao, Braziliaans boerenleider die het perspectief van de gewapende strijd opent, en een Hugo Blanco in Peru, die die strijd reeds voert, b.v. En dit niet toevallig, in de schaduw van het grote imperialistische bolwerk, dat net een verse ronde van provocaties en omsingelingsmanoeuvres tegen Cuba ontwikkelde. Dit economisch niet zo gezonde bolwerk begint overigens de last van de strijd op alle fronten en van de steun aan alle bourgeoisieën ter wereld, te voelen. Voorgesteld wordt: bezuiniging en concentratie van de steun op sleutelgebieden; b.v. Latijns-Amerika en India. Sommige Amerikanen geven Zuid Vietnam al op. Deze tekenen van zwakte van het imperialisme, maken de V.S. echter nog niet tot een "papieren tijger" (om met Castro te spreken). De revolutionaire machtsstrijd tegen de oorlog en dus voor het socialisme wordt overal urgenter dan ooit!

Ruimtenood dwingt ons weer veel belangrijke zaken te verwaarlozen jammer genoeg. Helpt ons dus financieel om de "Internationale" uit te breiden.

Ditmaal: afgezien van enkele Nederlandse ontwikkelingen, een nieuw hoofdstuk van Michel Pablo's "Vier hoofdproblemen" en Zuidoost Azië, weer enige aandacht voor de brandpunten van de Afrikaanse revolutie, Algerije en Angola, als nieuwe rubriek: België, verzorgd door een speciale correspondent aldaar.

De inhoud van dit nummer:

1). A. van Deventer,	Heeft de vakbond geen bestaansrecht meer ?	p. 1
2). Getuigenis van Angolese vluchtelingen.		p. 2
3). Ed. Verheyen,	Malaysia.	p. 3
4). De Algerijnse kinderen hongerden !!		p. 6
5). Oproep van de Nederlandse Stichting "El Djil El Djadid"		p. 7
6). Michel Pablo,	Vier politieke hoofdproblemen van onze tijd
(de destalinisatie en zijn vooruitzichten)	p. 8
7). L.v.d. Bossche	België: het bedrog rond de antistakingswetten	p. 14
8). Boekbespreking door A. van Deventer.		p. 15
9). H. Rubens,	Revolutionair marxisme of arrivisme.	p. 16

HEEFT DE VAKBOND GEEN BESTAANSRECHT MEER ?

A. van Deventer

De door prof. Wemelsfelder enige weken ^{geleden} gehouden toespraak tot de leden van de Kontaktgroep van Werkgevers in de Metaalnijverheid heeft alerwege nogal stof doen opwaaien. Dat is dan ook niet verwonderlijk, daar de hooggeleerde heer enige uitspraken heeft gedaan, die een onverbloemde, uiterst-rechtse aanval op de arbeidersvakverenigingen is.

Wanneer deze professor bijvoorbeeld stelt, dat de vakbeweging een doel op zichzelf is geworden, geldt dit hoogstens voor de betaalde burokratie van die vakbeweging, welke door haar beleid van "verantwoordelijkheid" voor de "nationale economie", de vakbeweging ondergeschikt heeft gemaakt aan de belangen van de werkgevers en de staat. Door haar openlijke kol-laboratie heeft deze burokratie zelf de mogelijkheden geschapen tot aanvallen als deze, die men niet moet zien als het verwarde gepraat van een enkeling. In dit opzicht slaat het Vrije Volk (23 febr. '63) de plank niet zover mis, als zij deze uitlatingen vergelijkt met geluiden en daden van de Duitse werkgevers in de Metaalindustrie, die dertig jaar geleden ook steun verleenden aan het opkomend nationaal-socialisme, hoewel HVV deze vergelijking in zeer gematigde termen stelt, en het kommentaar verder met een slap regeltje eindigt.

Uit de rede van prof. Wemelsfelder komt duidelijk naar voren wat sinds lang te verwachten was, n.l. een onverbloemd pleidooi voor de afschaffing van de vakbewegingen en een duidelijke demonstratie van het naakte kapitalistische eigenbelang. De rol die daarbij nog aan de vakbeweging wordt toegedacht is die van Shakespeare's Moor, welke zijn plicht gedaan heeft en weg kan gaan.

Hiermee is in het geheel niet gezegd, dat dit dan ook direkt zal gebeuren. Echter moeten geluiden als die van prof. Wemelsfelder alarmklokken zijn voor de arbeidende massa's in Nederland. De vakbondsburokratie is slechts in staat, tot even verwarrende als machteloze kritiek op dergelijke uitspraken. Door haar dubbelzinnige positie, als leiding van een arbeidersvakbeweging die zoals reeds gezegd het "nationale" belang voorop stelt, is zij niet in staat en niet bereid, tenzij gedwongen en door het gelid, op juiste en daadwerkelijke wijze in woorden en daden, voor het voortbestaan van de arbeidersvakbond te vechten. Wij zouden op onze beurt naar de dertig jaar oude geschiedenis in Duitsland willen wijzen, waar het fascisme er zonder al te grote moeite in slaagde de vakbeweging te vernietigen en er voor in de plaats het door de staat geleide D.A.F. te stellen. (D.A.F. = Deutsche Arbeits Front).

Dit alles lijkt nog ver verwijderd. Wanneer men echter de naoorlogse ontwikkeling van het monopolie-kapitalisme in West-Europa en Amerika op de juiste wijze onderkent, moet men tot de konklusie komen, dat de tendenzen tot het vormen van een "sterke" staat onverbrekkelijk verbonden zijn met dit monopolie-kapitalisme, hetwelk zich de "luxe" van de parlementaire democratie en een "onafhankelijke" vakbeweging niet meer kan veroorloven. (Zie het artikel in ons blad van maart 63 van de hand van Karel Verbiest).

In dit verband zijn de "Spiegel"affaire in Duitsland en "ons" KRO-incident naar aanleiding van het interview met Bidault eveneens duidelijke tekenen aan de wand, en niet in de laatste plaats het sinds 1958 bestaande Bonapartistische bewind van De Gaulle in Frankrijk. Dat het monopolie-kapitalisme er echter niet zo gemakkelijk in slaagt de werkende massa's

haar wil op te leggen, bewijzen na jarenlange stagnatie de stakingen van de mijnwerkers en spoorwegpersoneel in bovengenoemd land. Waarbij tevens opnieuw blijkt, dat ee massa-vakbonden nog burakratisch geleid, door de druk van het gelid wel actie moeten voeren. Een beter antwoord, in de praktijk, kan aan prof. Wemelsfelder niet gegeven worden.

°°

P.S. Prof. Wemelsfelder mocht met zijn reaktionaire, pro-fascistische denkbeelden soms (helaas) slapende honden wakker maken? Het orgaan van het Verbond van Ned. Werkgevers "De Nederlandse Industrie" betreurt daarom deze uitlatingen en zegt o.a. "Deze hooggeleerde heer deed een irrationele aanval op de vakbeweging, waarbij hij sprak over machtsmisbruik en uitbuiting". "De leek krijgt daardoor een totaal verkeerde indruk van het verantwoordelijkheidsbesef en realiteitsbesef (onderstreping door Red.), dat de Nederlandse vakbeweging tentoon spreidt."

GETUIGENIS VAN ANGOLESE VLUCHTELINGEN.

februari 1963.

Domingos Sebastião (een jongen van 13 jaar, geboren in Catete, gekomen van Nambuangongo).

(.....)"De oorlog is slecht door de bommen. Toen wij vluchtten van het ene bos naar het andere, gooiden de Portugese vliegtuigen bommen en achtervolgden ons. Om snel te kunnen vluchten door het oerwoud hadden wij onze bundels aan de kant van de weg achter gelaten. Wij betreurden wel het verlies van onze schamele bezittingen, maar de Portugezen hadden geen medelijden met ons. In het begin droeg elke familie wat levensmiddelen, maar aan het eind aten wij manioc die we op het land vonden, zonder toestemming te vragen aan de eigemaars. Op het laatst aten wij alleen de bladen van de aardappelplanten, zonder zout of olie.

Huidziekten, en in het bijzonder de schurft zijn ontstaan in de groepen vluchtelingen, omdat wij op het gras sliepen uit angst voor de bommen. Wij sliepen steeds gekleed om beter te kunnen vluchten voor de Portugezen zodra zij zich vertoonden. Wij hebben 27 dagen gelopen door het oerwoud tot de Congolese grens. Wij hebben de mars 's nachts voortgezet en overdag gerust. De volwassenen marcheerden veel te snel, wij waren vlug vermoeid, maar ze liepen niet langzamer. Als we de rivier overstaken met een vlot of als we 's nachts door het oerwoud liepen waren we bang, ook toen de Portugezen bommen gooiden, begrijpt u, dat we angst hebben gehad? Iedereen hield zich stil.

Pascoal Anastacio (33 jaar, gekomen van de grens van Rimpangu)

Toen de strijd begon, was ik in Maguela do Zombo, waar ik als metselaar bij Publieke Werken werkte. In het begin doodden de Portugezen alleen in Damba en Mavoio. In Maguela do Zombo arresteerden zij Angolezen:

later groeven traktoren kuilen om de zwarten in te begraven. Ik ben gevlucht voor de toestand slechter werd in Maguela, want ik was maar 30km. verwijderd van daar tot de grens.

Hier in Leopoldstad weigert men mij werk te geven omdat ik een vluchteling ben, maar ik ben verplicht elke drie maanden 550 frs. voor mijn verblijfsvergunning te betalen.

Ik heb een vrouw en twee kinderen. De baby van 5 maanden eet datgene wat wij ook eten: een maaltijd per dag, want zijn moeder heeft geen melk meer. Wij hebben grote behoefte aan werk om eten te kunnen kopen en medicamenten.

Wij gaan naar de C.V.A.A.R., omdat de hulp er kosteloos is, terwijl we moeten betalen in het Congolese Hospitaal.

°°°

MALAYSIA

Eduard Verheyen

Teungkoeh Abdul Rahman, premier van de Federatie van Malakka en steunpilaar van het Engelse imperialisme, ontmoet een groeiende oppositie op de weg naar zijn grote Malaysia-plan: de vereniging van Malakka (6.500.000), Singapore (1.750.000 v.n. Chinezen), Sarawak (700.000 inwoners), Brunei (60.000 à 85.000) en Sabah (Brits-Noord Borneo, 400.000) (de laatste drie gebieden alle in het noordelijk deel van Borneo gelegen). En wel in het bijzonder in Brunei waar een grote opstand uitbrak o.l.v. Sheikh A. Mahmud Azahari van de Raayat Partij, de enige partij van betekenis aldaar en in Singapore, waar de Barisan Sosialis in feite de meerderheid van de bevolking achter zich kreeg in zijn felle tegenstand tegen de gedwongen integratie in Malaysia. In beide gevallen sloeg het Britse imperialisme hard toe. In Brunei met direkt wapengeweld, in Singapore, via de regering Lee Kuan Yew die met grootscheepse arrestaties e.d. de oppositie probeert te verlammen.

Waar gaat het hier in wezen om?

"Malaysia" is een rijk land: rubber, tin, bauxiet, ijzererts in Malakka, olie, goud, rubber en hout in de Borneose gebieden. Het kerngebied Malakka is verder een nog sterk feodaal land, "onafhankelijk" geworden na een lange bloedige oorlog van het Engelse imperialisme tegen de Communistische beweging, die tijdelijk kon worden onderdrukt; nu voorlopig een rustige en betrouwbare bondgenoot van de Britse bourgeoisie.

De reaktionaire regering Abdul Rahman bestaat uit een alliantie tussen de Maleis feodale en burgerlijke laag, georganiseerd in de UMNO (Verenigde Maleise Nationale organisatie) met de burgerlijke leidingen van de Chinese en de Indiase minderheden, respectievelijk verenigd in de MCA (Maleis Chinese Associatie) en de MIC (Maleis Indiase Congres).

Ter versterking van de positie van deze onsolide semikoloniale bovenlaag en van het Engelse imperialisme -temidden van de gevaarlijke omgeving der Zuidoostaziatische revolutie - werd het groot-maleise Malaysia plan ontwikkeld. Dit is gericht tegen alle anti-imperialistische antifeodale, en socialistische massa-oppositie, i.h.b. de sterke massabeweging in Singapore die zo kan worden ingeklemd, en tegen de Indonesische revolutie. Interessant is dat alle vijf gebieden onlangs zijn opgenomen in het herziende Britse Verenigde Commando (over Zuid-Oost Azië).

De Noord-Borneose gebieden kunnen bovendien als tegenwicht dienen tegen de v.n. Chinese bevolking van Singapore.

Met zware Engelse militaire steun - Singapore is de grootste Engelse militaire basis van het Verre Oosten - zou aldus dit economisch zo belangrijke gebied als een reaktionair, kunstmatig rustig eilandje in de zee van de Aziatische revolutie nog een tijdje kunnen worden gehandhaafd. In dit kader kon en moest het zo onrustige Singapore, dat men eerst voorzichtig een tijd buiten de Maleise Federatie had gesloten, worden ingekapseld. Nodig was hiertoe voor de Maleise feodale compradorenklik, de willige medewerking van de Chinese bourgeoisie, bang als men uiteraard nog steeds is in de verdrukking te komen tussen de Chinese massabeweging en de sterke Chinese bourgeoisie en middenstand.

De kolonie Singapore gaf sinds de toekenning van een bescheiden vorm van binnenlands zelfbestuur, voortdurend het verschijnsel te zien van opeenvolgende regeringen, die op progressieve programs verkozen werden, en eenmaal aan het bewind, zich onvermijdelijk tegen de massabeweging keerden. Zo ook de huidige PAP (Volks Aktie Partij) o.l.v. premier Lee Kuan Yew. Deze kon voor dekoloniale burgerlijke belangen, tegenover de groeiende massa-oppositie, de reaktionaire steun van de Teungkoe en consorten goed gebruiken. De leiding van de PAP was daartoe zelfs bereid allerlei voorrechten voor de Maleise bevolkingsgroep te aanvaarden: overheersing van de Maleise taal, tijdelijke uitsluiting van tienduizenden Chinezen van het staatsburgerschap, omdat ze nog niet lang genoeg in "Malaysia" hebben gewoond, enz.

Bij dit pro-imperialistische samenspel met de regering van de Maleise Federatie kreeg de PAP-regering te kampen met een groeiende oppositie. Deze wordt geleid door de Barisan Sosialis, o.l.v. Lee Siew Choh o.a. afgesplitste linkervleugel van de PAP, steunend op de meerderheid van de sterke en militante vakbondsbeweging. Zo sterk was de oppositie tegen Malaysia dat premier Lee Yuan Yew zijn toevlucht nam tot een handig geconstrueerd referendum (over de toetreding tot Malaysia) dat op alle mogelijke manieren vervalst werd. Op de meest primitieve wijze trachtte men de massa in verwarring te brengen en te intimideren; zo werd o.a. een geruchtenkampagne ontwikkeld met als strekking dat tegenstemmers hun staatsburgerschap kwijt zouden raken. Bij de formulering van de drie schijnalternatieven en de hoogst subjectieve interpretatie van de stemmen werd niet eens de mogelijkheid opengelaten van een principiële tegenstem. Zware straffen stonden op boycot van de volksstemming. Publiciteit werd de Barisan Sosialis bijna onmogelijk gemaakt. Desondanks stemde nog 25% van de bevolking blanco, zoals de Barisan Sosialis had verzocht.

Kort na de gewelddadige onderdrukking van de Bruneise opstand, volgde op 2 februari de arrestatie van 107 linkse elementen in Singapore, die voor een deel naar het gebied van de Federatie werden weggevoerd en geen van allen contact met de buitenwereld meer mochten hebben (afgezien nog van de slechte behandeling in de gevangenis). Het besluit hiertoe viel op een bijeenkomst van de Binnenlandse Veiligheids Raad (te Kuala Lumpur), waar de regering van de Maleise Federatie, Singapore en Engelse autoriteiten vertegenwoordigd zijn.

De regering van Singapore had reeds gedurende zeer lange tijd de Wetgevende Raad niet meer bijeengeroepen, en in 1961 reeds om de middelen voor het budget van 1963 gevraagd. Zulke de gelijke voorbereiding en waren er niet getroffen in Brunei. Het Engelse imperialisme en zijn zetbaasje sultan Sir Omar Ali Saifuddin, werden overvallen door de actie van de

Tentera Nasional Kalimantan Utara, ondanks allerlei waarschuwingen. De Partai Rakyat (Volks Partij), die achter de opstand staat, bezet alle gekozen zetels in het parlement en de grote meerderheid van de zetels in alle districtsraden. Zij sprak zich herhaaldelijk uit voor binnenlands zelfbestuur zonder ooit te worden gehoord.

Ontevredenheid heerst ook in Sarawak. In april 1962 hield de Verenigde Volks Partij een demonstratie met 10.000 mensen tegen Malaysia. Enige leiders werden gearresteerd en verbannen. Een protestdemonstratie bracht 20.000 man op de been. Alle politieke bijeenkomsten werden daarna verboden. In Sabah (Brits Noord Borneo) bestaan nog geen verkiezingen van enigerlei aard. De stem van het volk heeft nog niet veel gelegenheid gehad zich daar duidelijk te uiten.

Ook in Malakka zelf bestaat oppositie tegen Malaysia en sympathie voor de opstand in Brunei. Onder de moeilijkste omstandigheden van politieke onderdrukking heksenjacht op "communisten", enz., voeren de kleine Malayan Labour Party (de Maleise Arbeiders Partij) en de Federations Party Ra'ayat (Volkspartij van de Federatie) verenigd in de Malayan Socialist Front strijd op alle fronten.; in dit geval van Malaysia gesteund door enkele andere kleine groeperingen.

Het Engelse imperialisme heeft de eerste ronde in de strijd om Malaysia voorlopig met geweld in zijn voordeel beslist. Het verzet gaat echter voort, en wel in internationaal kader, nu Indonesië en de Philippijnen zich tegen de groot-maleise manoeuvres verzetten.

Jarenlang heeft de Indonesische bonapartistische leiding uit opportunistische overwegingen gezwegen, en de teungkoë c.s. alle gelegenheid gegeven om zijn contrarevolutionaire en anti-Indonesische plannen voor te bereiden. Nu het vlak aan de grens van Indonesisch Borneo tot gewapende strijd tegen de openlijke poging tot militaire consolidatie van het engelse imperialisme gekomen is, moest men wel tot een scherpe aanval overgaan. Of Sukarno-Nasution c.s. bereid zullen zijn de halve oorlogsdreigementen waar te maken, blijft vooralsnog een open vraag.

De Philippijnse bourgeoisie wordt weer door andere drijfveren tot actie bewogen. Zij ziet de noord-Borneose gebieden liever in eigen hand dan in die van het gevaarlijke Indonesië, en heeft kennelijk niet veel vertrouwen in Abdul-Rahman en zijn al te wankel pro-imperialistische constructies; dit, ironisch genoeg, nadat men onlangs samen de ASA (Vereniging van Zuid-Aziatische staten) had georganiseerd als een minder opvallende pro-imperialistische organisatie dan de al te compromitterende ZOAVO.

Zoals reeds vroeger in "De Internationale" is uiteengezetzal er voor de toekomst naar een Socialistische Federatie van Indonesische Volken gestreefd moeten worden, waarbinnen Malakka, Sarawak, Singapore, Brunei en Sabah een autonome plaats kunnen krijgen. Op dit ogenblik zal de strijd tegen Malaysia en voor zelfbeschikking met alle kracht en alle middelen moeten worden voortgezet; En in deze strijd zal het contact en de samenwerking met de Indonesische massabeweging moeten worden gezocht en ontwikkeld.

-0-

EVEN ONTHOUDEN:

IN VERBAND MET HET MAANDELIJKS VERSCHIJNEN VAN "DE INTERNATIONALE"
IS DE A B O N N E M E N T S P R I J S VERHOOGD TOT f.4,- PER JAAR.

DE ALGERIJNSE KINDEREN HONGEREN !!

Over de huidige stand van zaken wat betreft de hulp aan de Algerijnse wezen, heeft Dj a m i l l a B o u h i r e d (heldin van het Algerijnse verzet, en leidster van het kinderpulpwerk) op 2 maart op een persconferentie in Algiers het volgende o.a. gezegd:

"We hebben deze persconferentie belegd, teneinde de talrijke problemen en de zeer beperkte middelen waarmee onze organisatie, die zeer geïsoleerd is, geconfronteerd wordt, duidelijk te maken.

Er is één zaak waarop alle aandacht dient te vallen en die is: de publiciteit en de pers. Men spreekt b.v. over inzamelingen in de Arabische broederlanden tot bedragen van 7 miljard francs (14 miljoen dollar). Dit is niet waar. Niets heeft ons tot dusverre bereikt dan beloften.

De volgende hulp is ons toegezegd:

200 miljoen frs (400.000 dollar) uit Egypte,
300 miljoen frs (600.000 dollar) uit Irak,
65 miljoen frs (130.000 dollar) uit Syrië
600 miljoen frs (1.200.000 doll) uit Koeweit.

Maar dit is nooit verder dan het stadium van beloften gekomen...."

De rijkere landen werden op deze persconferentie niet eens genoemd. Wat kan het Algerijnse kind ook van imperialistische landen verwachten? Of, nog schandelijker feit, wat van de "socialistische" landen, wier interessen nog altijd meer uitgaan naar het "vreedzaam samenleven" met het imperialisme?

Het "vreedzaam samenleven" wordt "vreedzaam samen sterven" voor het op 200 à 300.000 geschatte aantal der Algerijnse oorlogswezen, als men spoedige hulp blijft uitstellen "om Frankrijk niet te generen" (!).

Laat allen die het ernstig menen met het lot van de zo verschrikkelijk geslagen Algerijnse jeugd, zich niet laten misleiden door wat de schuld-bewuste NATO-pers hun influistert, maar uit het bovenstaande en uit het elders afgedrukte appèl van El Djil El Djadid de enig mogelijke conclusie te trekken: STEUNT DE NEDERLANDSE STICHTING EL DJIL EL DJADID!

(zie oproep van de EDED).

ARBEIDERSSOLIDARITEIT !

De destalinisatie werkt eindelijk ook door op het gebied van de internationale strijd der arbeiders. De Sowjet-Unie, de zich van zijn diepe historische degeneratie herstellende Arbeidersstaat, heeft voor het eerst weer sinds lange jaren begrepen dat het "Proletariërs aller landen verenigt u", ook en speciaal geldt voor haar.

We lezen dan ook met grote voldoening in de NRC van 15 maart 63, dat in verband met de mijnwerkersstaking in Frankrijk, de S.U. weigert, haar kontraktuele verplichte kolenleveranties voort te zetten, zolang de staking duurt. (De Russische ambassadeur heeft te Parijs een officieel protest van de Franse regering hiertegen in ontvangst moeten nemen). De NRC schrijft: "De Russische ambassadeur is gisteren aan de Quai d'Orsay ontboden om een protestnota in ontvangst te nemen tegen het Russische besluit om de contractuele kolenleveranties aan Frankrijk stop te zetten, zolang de mijnstaking duurt."

OPROEP VAN DE NEDERLANDSE STICHTING "EL DJIL EL DJADID".

Ook in Nederland heeft het voor zijn vrijheid strijdende Algerijnse volk, vooral de laatste jaren, kunnen rekenen op de sympathie van een groot deel van de bevolking. Veel Nederlanders hebben het bij deze sympathie niet gelaten maar hebben hiervan ook blijk gegeven door hun politieke stellingname en praktische hulp.

Een aantal van hen hebben gemeend hieronder -nu Algerije een onafhankelijke staat is geworden- geen streep te mogen zetten. Zij zijn hierbij uitgegaan van de situatie in het land op dit ogenblik: de wens van de regering om te komen tot een socialistische opbouw en tegelijkertijd de enorme moeilijkheden veroorzaakt door de jarenlange oorlog, verwoestingen, gebrek aan kader (artsen, technici, onderwijzers), het ontbreken van noodzakelijk materiaal (ook voedsel en medicamenten).

Door hen is opgericht de Nederlandse Stichting "EL DJIL EL DJADID" (de nieuwe generatie) die zich in de eerste plaats ten doel stelt geld bijeen te brengen voor de hulp aan oorlogsvrouwen, kinderen dus die het direkte slachtoffer zijn geworden van de verschrikkelijke oorlog die het land jaren heeft geteisterd.

Het Stichtingsbestuur hoopt dat het hierbij aansluit bij vroegere manifestaties van solidariteit door de arbeidersklasse, toen het er bijvoorbeeld om ging de bevolking van de Sowjet-Unie na de burgeroorlog te helpen tijdens de hongersnood.

Het Stichtingsbestuur herinnert verder aan de daadwerkelijke hulp die aan het Spaanse volk is geboden in zijn strijd tegen Franco.

Solidariteit is in Nederland helaas maar al te vaak een woord geworden dat men slechts waard vond te voorschijn te halen voor het gebruik in leuzen en resoluties. De Stichting "EL DJIL EL DJADID" meent dat het Nederlandse volk, en de arbeidersklasse in de eerste plaats, zeker verder zal willen gaan.

De Algerijnse wezen kunnen zich niet voeden met leuzen en spandoeken. Hun leven is in gevaar als er niet op korte termijn wordt gezorgd voor grote zendingen kinderkleding, dekens, geconcentreerde levensmiddelen, genees- en verbandmiddelen en andere goederen, welke tot leniging van hun noden kunnen bijdragen.

Het bestuur van de Stichting "EL DJIL EL DJADID" roept allen die het doel en streven van de Stichting daadwerkelijk willen ondersteunen op, hiervan kennis te geven aan: Nederlandse Stichting E.D.E.D. Postbus 832, Amsterdam -C-.

Geldelijke bijdragen kunnen per postwissel worden overgemaakt of worden gestort op rekening E 4200, gemeente giro Amsterdam.
Belangstellenden ontvangen na aanvraag een afschrift van de Stichtingsacte.

Het Stichtingsbestuur:

Sjef Pieters, voorzitter,
Ellen Riethof, secretaresse,
Lydia Ferwerda, penningmeesteresse,
Igor Cornelissen, 2de secretaris,
Dirk Andringa, 2de penningmeester.

Amsterdam, maart 1963

VIER POLITIEKE HOOFDPROBLEMEN VAN ONZE TIJD

door MICHEL PABLO

3e hoofdstuk:

DE DESTALINISATIE EN ZIJN VOORUITZICHTEN.

Toen wij, weldra tien jaar geleden, met de dood van Stalin, als eersten gesproken hebben van de versnelde ontbinding van het stalinisme en van 'n tijdperk, dat zich voortaan in de USSR en in de boezem van de internationale komm. beweging opende, waren het scepticisme en de weerstand groot, ook in de rijen van de revolutionaire Marxistische voorhoede,

Men begreep niet goed waarom de dood van een man, die een bij uitstek Bonapartistische positie innam, in het raam van een, tot in 't absurde opgedreven bureaucratisch- en politieksysteem, zou leiden tot zo diepgaande veranderingen. Tien jaar later schijnen deze veranderingen onbetwistbaar en, in werkelijkheid de meest optimistische verwachtingen van die tijd, reeds overschreden hebben. De economische en kulturele vooruitgang van de USSR sinds de oorlog, geplaatst in 't intern. revolutionaire kader, is de fundamentele oorzaak van 't verval van 't stalinisme en van 't overgangs-regiem, waarin op dit moment de USSR en de andere Arbeidersstaten, die van haar afhankelijk zijn, balansen, tussen de stalinistische diktatuur van gisteren en de herleving, op een hoger plan, van de socialistische democratie, van morgen.

De eigenlijke vooruitgang van de USSR, gestimuleerd door het einde van 't Internationale isolement van 't land en zijn hernieuwde verbinding met de Internationale Revolutie en de wereldmarkt, met andere woorden, het feitelijke einde van 'het socialisme in een hand' ondermijnen voortdurend de historische, politieke, economische en kulturele grondslagen van de barbaarse stalinistische diktatuur en bereiden de overgang van de USSR en de andere Arbeidersstaten voor naar de eigenlijke socialistische fase van hun opbouw. Op economisch gebied volgt de USSR de VS op de voet, in de komende jaren dreigend het globale industriële produktie-niveau van dit versterkt ontwikkelde kap. land in te halen. In kultureel opzicht beschikt zij reeds over meer onderwijskrachten, meer studerenden, meer wetenschapsmensen dan de V.S. Het expansiepeil van haar economie staat al driemaal zo hoog als dat van de V.S. Een hele rij van industriële voorhoede-branches zijn ontstaan in de USSR, getuigend van een zeer hoog wetenschappelijk en technisch niveau, die sensationele prestaties op het gebied van interkontinentale- en ruimtevaartuigen en -wapens hebben opgeleverd.

Belangrijke konsessies op materieel en zelfs op politiek gebied, zijn door de heersende burokratie gedaan aan de sowjet-massa's, daardoor hun

levenspeil, dat voordien zeer laag was, op belangrijke wijze verhogend en de verstikkende, verlammende politie-atmosfeer, waarin zij onder de bloedige regering van Stalin leefden, aanzienlijk verlichtend. De vrijheid van uitdrukking, van onderzoek, toegestaan aan de wetenschappelijke onderzoekers opdat zij alle, door de moderne techniek en wetenschap ontstane geweldige mogelijkheden kunnen ontwikkelen, verspreidt zich onvermijdelijk over het geheel van 't kulturele leven en werkt 'besmettelijk' zowel op het politieke- als op 't ideologische leven. Aan de andere kant ontwikkelt de veroordeling van Stalin, van zijn misdaden en fouten, een dynamiek van revolutionaire kritiek t.a.v. 't geheel van de politiek van de USSR. Men ziet het in het bijzonder in 't voorbeeld van de landbouw, de Achilleshiel van de Sowjet-ekonomie, in de verschillende maatregelen en hervormingen van Chroestjef op dit gebied, die een bijna volledige herziening van de stalinistische politiek, op dit terrein, inhouden; 't principe van de gedwongen kollektivisatie (algemeen, en economisch en technisch slecht voorbereid).

Zeker kan men niet spreken, ondanks alle zeer belangrijke economische, politieke, kulturele en sociale veranderingen, die sinds de dood van Stalin in de USSR tot stand zijn gekomen, van een wezenlijke likwidatie van de gevolgen van 't stalinisme en 't bewind van de burokratie. Deze laatste heeft nog steeds de politieke macht in handen door middel van haar politieke fractie, die de partij controleert plus de regering en die op treedt als bonapartistische laag temidden van de burokratie en de massa's. Maar 't proces van 't tot overeenstemming brengen van de nieuwe economische- en kulturele kraxhten van de USSR met de gelijkwaardige politieke, democratische, socialistische structuur, is onvermijdelijk. Het is de internationale druk, overheerst door 't gevaar van een atoomkonflikt, die de USSR een verpletterende oorlogsbegroting opdringt en zodoende dit proces vertraagt en dit in een vorm van schokken dringt, met lange onderbrekingen en zelfs terugtochten. Het is vooral diezelfde faktor, die het de burokratie veroorlooft tot op dit moment de 'destalinisatie' te controleren en volksuitbarstingen, die de laatste fase van zijn geweldadige omverwerping, de politieke Revolutie, op de dagorder stellen, te vermijden. Evenwel alleen een politieke revolutie zal in staat zijn een bevredigende oplossing te vinden voor de, uit het stalinistische tijdperk overgebleven, erfenis van hoofdproblemen, waaraan de Chroestjef-tendens het hoofd poogt te bieden door empirische hervormingen, te weten: een democratische planifikatie van de ekonomie, met de werkelijke medewerking van de producenten, een grondige herziening van de agrarische politiek, die de landbouw de nodige kapitalen, machines, kunstmest en moderne landbouwmethoden verschafft en die de beloning van de landarbeid verhoogt, welke nog voortdurend op ongelijke wijze de kosten van de industrialisatie moet opbrengen: en een werkelijke bevrijding van 't politieke, intellektuele en kulturele leven.

Alleen een dergelijke politieke revolutie zal in staat zijn de ontelbare knelpunten, die nog steeds voortbestaan in 't Sowjetleven en die de ontwikkeling van de produktiekrachten, in al hun huidige mogelijkheden remmen, te breken. Afgezien van problemen van binnenlandse orde, staat de Chroestjef-tendens voor de zware problemen, die oprijzen uit de ongelijke ontwikkeling van de andere Arbeidersstaten en uit de internationale revolutionaire situatie.

De eigen progressieve ontwikkelingen van de USSR en de 'destalinisatie' hebben de situatie in alle andere Arbeidersstaten en in de internationale komm. beweging ontdooid. Aan de andere kant werken deze ontwikkelingen in genoemde sektoren op hun beurt op de binnenlandse situatie van de USSR in. Het blijkt nu dat de sterke wijze waarop tegen

Hongarijē werd opgetreden, tijdens de gebeurtenissen in 1956, slechts een uitzondering is geweest, tot welke de Chroestsjew-tendens gedwongen was zijn toevlucht te nemen om redenen van binnen- en buitenlandse aard. De grondslagen van zijn politiek t.a.v. de sowjet-randstaten (en oost-europese arbeidersstaten; Nt.Vert.) blijft overheerst door de zorg, het 'gomulkanisme' te begunstigen tegenover de oude- en in diskrediet geraakte, verkalkte stalinistische apparaten; ingegrepen op het terrein van een soepeler planekonomie, in 't bijzonder in 't domein van de landbouw en gericht op een behoorlijke verhoging van 't levenspeil der massa's. Zijn liberalisme t.a.v. de komm. partijen van de kap. landen en van de 'Derde Wereld' is zelfs duidelijk zichtbaar, wat reeds zeer belangrijke ontwikkelingen op dit gebied heeft veroorloofd. Deze politiek van het Kremlin t.a.v. de Arb.staten en de komm. partijen is anderzijds de uitdrukking van nieuwe krachtsverhoudingen binnen de leidende burokratie van de intern. komm. beweging, krachtsverhoudingen, die voor altijd het stalinistisch monolotisme gebroken te hebben. De eenheid van de intern. komm. beweging hervindt en handhaaft zich slechts op 't peil van een diepgaande ideologische gemeenschap en niet door een burocratisch opperbevel en door politiedwang.

Het gevecht tegen de middelpuntvliedende krachten, die zich ontwikkeld hebben in 't raam van de Arb.staten en de komm. partijen, zal op de lange duur niet gewonnen kunnen worden door enige staat of partij, maar door de hergroepering binnen het raam van een komm. internationale, die prestige, autoriteit en doelmatigheid verwerft door zijn ideologische lijn t.a.v. nieuwe theoretische, politieke problemen en nieuwe gebruiken. Op dit moment is de intern. komm. beweging, welke de Arb.staten en de komm. partijen omvat, in volle crisis, symptoom van 't loslaten van 't stalinisme, waarbij ze op zoek is naar een nieuw evenwicht.

Op 't plan van de staten, zijn de breuk met Albanië, de halve breuk met China duidelijke bewijzen van de graad van spanning, die heerst in de leidende milieu's van de intern. burokratie. Iedere poging om in 't nieuwe geschil tussen Moskou en Peking (Albanië handelt slechts als openlijke woordvoerder van Peking) niets dan een 'ideologisch meningsverschil' te zien, t.a.v. de oriëntatie van de Wereldrevolutie, is slechts een eenzijdige en vereenvoudigde voorstelling, van een veel gekompliseerder geschil. De grieven, die Peking heeft opgehoopt tegen Moskou, voor zijn beperkte, berekende, met voorwaarden gegeven steun op economisch, militair en diplomatiek gebied, zijn gegrond, in die mate waarin zij niet inhouden, de opvatting van een gelijk verdeelde economische planifikatie van alle Arb.staten met 't laagste levensniveau, zoals b.v. die van de chinese communes. Wanneer wij de sowjet-burokratie bekritisieren op 't gebied van zijn verbindingen met de anderē Arb.staten, verwijzen wij naar hun plundering van deze economiën, tot eenzijdig voordeel van de USSR, naar de instelling van een buiten alle verhoudingen staande ruilhandel, eenzijdig gunstig voor de USSR, met voorwaarden, die samengaan met de beperkte hulp van de USSR aan deze landen en die zich niet richt op een harmonische en vrije ontwikkeling van hun economie.

Dit was in 't bijzonder het geval met de betrekkingen, die de USSR ten tijde van Stalin onderhield met de andere Arb.staten.

Maar wij zijn geen voorvechters, terwille van een on-economische gelijkheid van een planifikatie van 't geheel van de economie van de Arb.staten op het laagste peil, voordat de USSR haar hulpmiddelen met de meest achtergebleven landen deelt. Dit toch zou slechts tot resultaat, 't remmen van de eigen ontwikkeling van de verst vooruitgeschreden sectoren, hebben, zonder 'het snel van de grond komen' van de achtergebleven sectoren te bewerkstelligen. Deze opvatting is ook van toepassing op de economische hulp, die de USSR aan de landen van de 'Derde Wereld' geeft.

Deze hulp kan op dit moment niet aan alle landen worden verleend die erom vragen, maar bij voorkeur aan dergelijke landen, die op weg zijn naar de Arb. staat (Cuba), daartoe in staat gesteld door deze hulp, en die de sabotage van het imperialisme weerstaat, of die staten, die daadwerkelijk de greep van 't imperialisme op hun ekonomie weerstaan (Egypte).

De ekonomische hulp van de USSR blijft nog noodzakelijkerwijs beperkt, gegeven het feit, dat de USSR veruit de hoofdlast draagt van de gemeenschappelijke verdediging van de Arb. staten tegen het imperialisme en dat zij het akkumulatiefonds, dat haar op dit moment in staat stelt, haar expansievoet te handhaven en te verhogen, niet op buitensporige wijze mag aanspreken. Uitgaande van de grieven, die hun wortels hebben in de wijze waarop China is behandeld door de USSR, vooral op ekonomisch gebied, een wijze, die nauwelijks overeenkomt met de door Peking gestelde ekonomische doelen, heeft deze laatste de neiging gehad om 't geschil op bepaalde manier te 'sublimeren' tot een konflikt van een meer ideologisch belang: tussen een 'nationaal egoïsme' van een gearriveerde, konservatief van aard zijnde, burokratie en de noodzakelijke hulp aan de zich uitbreidende Koloniale Revolutie.

In deze vorm heeft het konflikt voor een hele periode vooruitstrevende gevolgen gehad in 't raam van de intern.komm.beweging, temeer daar de beschuldigingen tegen Moskou overkwamen met een wezenlijke ervaring, doorgemaakt met zijn politiek op dit gebied.

Eevenwel, in de beoordeling van 't konflikt Moskou-Peking, is het noodzakelijk, het organische geheel van de politieke posities van de ene en de andere tendens van de burokratie en van de sociale krachten in overweging te nemen, die hoewel op een vervormde manier, in laatste instantie op elk van hen drukken. De chinese burokratie is zeker gevoeliger voor de koloniale revolutie, dan de Sowjet-burokratie, door haar eigen basis, die van een voormalig koloniaal land, nog doorgloeit van de herinnering aan de zegepraal van haar grote Revolutie.

Maar reeds sinds 12 jaar aan de macht, voelt ze eveneens het gewicht van de zeer achtergebleven ekonomische en kulturele voorwaarden waaraan zij het hoofd heeft willen bieden, daarbij uitgaande van opvattingen, eigen aan haar burokratische, stalinistische, schematische, vorming. Ideologisch, zowel wat betreft haar lijn op 't gebied van de ekonomische en politieke invoering van het socialisme, als haar onderschatting van 't gevaar van de atoomoorlog, vertegenwoordigt zij in werkelijkheid de meest achterlijke tendens van de burokratie, de meest primitieve, die een lange weg heeft, af te leggen om 't peil te bereiken van de Chroestjew-tendens of de Joegoslavische tendens. Terwijl zij er zich op beroemt met de albanese leiding te zijn verbonden, de achterhoede die nog trouw aan Stalin is, weerspiegelt zij de wezenlijke ekonomische en kulturele achterstand van een sektor van de wereldrevolutie, waarop de imperialistische blokkade en de ontoereikendheid op dit moment van de materiële hulp van de andere sektoren van de revolutie, weegt. Deze ideologische achterstand wordt zeer zeker gedeeltelijk gekompenseerd door zijn grotere strijdvaardigheid tegen het imperialisme en zijn edelmoediger hulp aan de koloniale revolutie. Maar op het moment, waarop de Chroestjew-tendens onder de prikkel van de enorme ekonomische- en kulturele vooruitgang van de USSR en het geheel van de revolutionaire ontwikkeling, de 'destalinisatie' in de USSR, in het gehele sowjet-randgebied en in de komm. partijen bevestigd, waarbij zij tot een meer verantwoordelijke politiek t. a. v. het reële atoomoorlogsgevaar overgaat; en waarop zij niet aarzelt een wezenlijke doeltreffende hulp te verlenen aan bereikte, vooruitgeschreden en door dit feit nog onzekere posities als Cuba' } behoudt de chinese tendens praktisch slechts het voordeel van het opbieden bij de hulp aan de koloniale revolutie, alles welbeschouwd in 't bijzonder met

de mond en niet vrij van bijna dezelfde opportunistische verwarring, als de Chroetsjew-tendens over het vraagstuk van de 'nationale bourgeoisie').

Wanneer het erom gaat, de vier tendenzen, die zich momenteel in de boezem van de Arbeidersstaten voordoen, objectief te beoordelen, te weten, de Chroetsjew-tendens, de Chinese-, de Joego-Slavische-, en de Cubaanse-, moet men rekening houden met de uitkomst van hun globale politiek en niet alleen met een bijzonder aspekt ervan.

De Chroetsjew-tendens vertegenwoordigt de liberale Bonapartistische fraktie van de Sowjet-burokratie, wier delen zich verjongen en vernieuwen, in het kader van een maatschappij in volle ontwikkeling, die een hoog economisch en cultureel bereikt en die zich bewust wordt van zijn versnelde potentiële superioriteit op alle terreinen, in verhouding tot het meest vooruitgeschreden kapitalisme.

Door de positie, die op dit moment de U.S.S.R. inneemt in de wereld-arena, is de leidende Chroetsjew-tendens bovendien in staat, met meer verantwoording dan een andere tendens van de burokratie, de geweldige gevaren van een atoombrand te schatten, en beter stoutmoedigheid en voorzichtigheid te combineren in het beleid van de U.S.S.R. als staat.

De Chinese tendens, hoewel door zijn voorwaarts drijvende druk, bijdragend tot het verhogen van de positieve hulp van de zijde van de U.S.S.R. aan de koloniale Revolutie, blijft doordrenkt met stalinistische opvattingen, of de aan haar eigen burokratische, empirische, verwarrende, achterlijke opvattingen, zowel wat betreft andere vraagstukken, die van het grootste belang zijn voor de internationale Komm. beweging: de Atoomoorlog, de beoordeling van de Joego-Slavische tendens enz.

Deze laatste is verreweg het meest vooruitgeschreden in de huidige etappe, bij de uitwerking op kritische, opbouwende manier, van een, meer in het bijzonder op de problemen van een Arbeidersstaat, die zich op het Socialisme voorbereidt, toegepast denken.

De nieuwe Gromdwet ontwikkelt en legt, zowel in zijn inleiding, als in zijn 244 artikelen, theoretische overwegingen-meer dan het Programma van de Liga van Kommunisten heeft gedaan (aangenomen tijdens zijn 5e Kongres)-, vast, die men op dit moment de Joego-Slavische doktrine kan noemen, gericht op de opbouw van een overgangsmatschappij naar het Socialisme en het Kommunisme.

Men vindt er zowel theoretische ontwikkelingen van groot belang over het afsterven van de Staat, de betekenis en de ontwikkeling van de sociale eigendom, het zelfbestuur van de producenten, het nationale-, het landbouwvraagstuk, de strijd tegen de burokratie enz., als praktische maatregelen, die ontegenzeggelijk de democratische deelname van de massa's aan het leiden van de economie, van de Staat, van de Maatschappij, benadrukken.

Tegenover het burokratisch staats 'socialisme' stelt de Joego-Slavische doktrine, de vooruitstrevende organisatie van een maatschappij van producenten en burgers, welke meer en meer op democratische wijze, de eigendom en het sociale leven leiding geeft, in het kader van een land met verschillende nationaliteiten. Op deze wijze bevindt de Joego-Slavische tendens zich aan het hoofd van alle Arbeidersstaten, wat betreft het benaderen van de economische en politieke overgangsproblemen, betrekking hebbende op staten, welke nog geïsoleerd en niet opgenomen zijn in een internationale planifikatie en nog voortdurend de belangrijke gevolgen meeslepen van een achterlijk verleden.

Zijn voorbeeld is voorbestemd om een steeds groter wordende invloed uit te oefenen op het geheel van de Arbeidersstaten, de U.S.S.R. inbegrepen, en het Marxistisch, kritisch denken te ontdooien en te begunstigen in het geheel van de internationale Komm. beweging.

1) Tot op dit moment heeft men nog niet voldoende aandacht geschonken aan de zeer belangrijke verandering van de Soejet-politiek t.a.v. het imperialisme en de verdediging van enkele sleutelposities van de Koloniale Revolutie, die zich heeft voorgedaan sinds 1956, en meer in het bijzonder sinds de mislukking van de Topkonferentie van Mei 1960. De economische Sowjet-hulp aan Cuba heeft onweersprekelijk Castro moed gegeven, de weg van de structurele, anti-kapitalistische verandering van het land te betreden en de imperialistische blokkade te trotseren. De beloften van totale militaire hulp aan dit land hebben aan de andere kant ontmoedigend gewerkt op een directe aanval van het Am. imperialisme tegen Cuba. Het gaat hier om feiten van letterlijk historisch belang, die men moet invoegen in een noch door routine, noch door sektarisme bepaalde beoordeling van de Chroetsjew-tendens van de Sowjet burokratie.

2) Men bedenke, dat b.v. de Komm. partij van Indonesië, die de 'Chinees' lijn volgt, in wezen haar stellingname t.a.v. Soekarno niet gewijzigd heeft.

Op bepaalde terreinen, maar van groot theoretisch en praktisch belang, ontwikkelt de Joegoslavische tendens zich naar het ware Marxisme en komt vanuit dit gezichtspunt nader tot de Revolutionair-Marxistische tendens.

De verdergaande gevolgen van de destalinisatie, van het konflikt tussen China en de USSR, van de ontwikkeling van de Joegoslavische en de Cubaanse tendens, op de intern. komm. beweging, zijn reeds zeer belangrijk en zullen, zich versnellend, voortgaan.

Hetgeen zou kunnen bijdragen tot het op belangrijke wijze liberaliseren van het inwendige regiem van vele komm. partijen, hun politiek op revolutionaire wijze te heroriënteren, op zijn minst in bepaalde gevallen, en hen op onmerkbare wijze te veranderen -zoals reeds in Italië en India- in een hoofdwerkterrein van de Revolutionair-Marxistische tendens,

0 0 0

BELGIË: HET BEDROEG ROND DE ANTI -

STAKINGSWETTEN

L.v.d. Bossche.

Na de grote staking 1960-1961, heeft de belgische bourgeoisie, geschrokken door de grote strijdbaarheid van de arbeiders van ons land, het regeringsduo Lefèvre-Spaak (een coalitie van de Christelijke Volkspartij en de Belgische Socialistische partij) er toe aangezet de huidige anti-stakingswetsontwerpen in te dienen.

Deze wetsontwerpen, zogenaamd ter "handhaving van de orde", zijn direct gericht tegen het enige effectieve wapen, waarover de arbeiders onder het kapitalisme beschikken, en dit met medeplichtigheid van de socialistische ministers.

Tegenover de weerstand, geboden door de F.G.T.B. (het socialistische Alg. Belg. Vakverbond) en de grote meerderheid van de federaties van de Socialistische partij, die de intrekking zonder meer, van de wetsontwerpen eisen, zijn vele amendementen overwogen, maar datgene wat overblijft kan de patroons nog voldoende dienen, om in geval van staking, de tegenstand der arbeiders te breken.

O.a. het ontwerp van wet no. 422, dat het de regering toestaat, zich in de plaats te stellen van paritaire kommissies, indien deze er niet toe komen, beslissingen te nemen.

De regering zou aldus, met medeplichtigheid van de patroons, het recht tot vordering der stakers verkrijgen. Op verzoek van de federaties, heeft er de 2de maart een buitengewoon congres van de Belg. Soc. Partij plaats gehad. Dit, ten einde een balans op te maken van de door de federatie van de Partij ingenomen standpunten, vóór het debat in het parlement. Deze balans is echter niet opgemaakt, dank zij een manoeuvre van burger Spaak die, bevreesd door een hoog percentage van opposanten een resolutie heeft doen aannemen, die het "licht op groen" zet voor het parlementaire debat (en dit met 92% der stemmen voor, tegen 8% voor de resolutie van "La Gauche", de linkervleugel binnen de B.S.P.)

Het parlement zal eventuele nieuwe amendementen bediskussiëren en voor de uiteindelijke stemming van het parlement, zal er een tweede buitengewoon congres van de B.S.P. gehouden worden, dat definitief over de kwestie zal beslissen.

De regering hoopt de arbeiders te ontmoedigen, door de zaken op de lange baan te schuiven (de wetsontwerpen zijn verleden jaar augustus al ingediend). Ze verwacht de arbeiders te kunnen bedriegen, door enkele kleine toegevoegde amendementen aan te brengen, en tegelijkertijd voldoende gevaarlijke maatregelen in de wet te handhaven, tegen de toekomstige arbeidersstrijd gericht. De belgische arbeidersklasse moet daarom meer dan ooit op haar hoede zijn, en zijn strijd tot veiligstelling van zijn heiligste recht, hardnekkig voortzetten.

Want zolang deze wetsontwerpen, de kleinste anti-stakingsbepaling blijven bevatten, hangen deze als een zwaard van Damocles boven het hoofd van de arbeiders. De arbeiders zullen zich niet moeten laten bedriegen, en de intrekking zonder meer van deze wetsontwerpen eisen.

- 1) in paritaire kommissies hebben patroons en arbeiders vertegenwoordigers gelijk in aantal zitting.

Het is ons een genoegen onze lezers, eeneerste korrespondentie over de huidige situatie van het Belgische proletariaat te kunnen aanbieden. We hopen hiermede regelmatig te kunnen doorgaan, en zo meer begrip onder de Nederlandse arbeiders te wekken, voor de problemen van hun Belgische klassebroeders. (Red.).

o o

BOEK BESPREKING

"RUSLAND ONDER KROETSJEV" door Edward Crankshaw.

De veranderingen die zich na Stalin's dood, nu tien jaar geleden, in de Sowjet-Unie hebben voltrokken houden nog steeds vele pennen in beweging. Voor het merendeel zijn deze pennevruchten vaak gespeend van elk diepgaand pogen tot begrip van wat er wezenlijk veranderd is, en nog steeds verandert, in de Sowjet-Unie.

Het is dan ook verheugend een boekje aan te kunnen bevelen, dat hoewel door een burgerlijk journalist geschreven, allereerst opvalt door objectiviteit ten aanzien van het behandelde onderwerp. De schrijver geeft op beknopte doch duidelijke wijze de beschrijving van wat men nu de "destalinisatie" noemt en komt met zijn analyses van personen, en hun rol in het regeneratieproces van de eerste Arbeidersstaat, vaak heel dicht bij het juiste begrip van oorzaken en gevolgen, van het ontstaan en het vergaan van het Stalinisme.

Als illustratie hiervan willen wij een enkel citaat aanhalen. Wanneer Crankshaw bijvoorbeeld schrijft dat "de fout van het Westen was dat hij het Sowjet-gezag en de politieterrorisme als onafscheidelijk of zelfs als synoniem beschouwde", geeft hij blijk van dieper schouwen, dan de rest van de z.g. Sowjet specialisten van burgerlijke huize, hoewel hij in zijn verdediging van Boris Pasternak weer blijk geeft het gehele probleem slechts op bepaalde punten aan te voelen.

Zijn beschrijving echter van het platteland, en dan die gebieden die niet tot de directe omgeving van de steden behoren is echter weer met grote kennis van zaken gedaan.

Om zijn eigen woorden te gebruiken, bestaan er in de Sowjet-Unie twee naties, d.w.z. het proletariaat van de steden en de grote massa van de nog steeds, zovele jaren na de revolutie, op buitengewoon primitieve wijze levende en denkende boerenmassa's.

Op klare wijze wordt ons hier duidelijk gemaakt in welke mate de bureaucratie er tot op de dag van vandaag niet in is geslaagd het landbouwvraagstuk op te lossen, de Achilleshiel van de Sowjet-economie. Dit vraagstuk, dat één van de moeilijkste taken is voor de socialistische revolutie zal ons inziens dan ook slechts volledig opgelost worden na het herstel van de werkelijke proletarische democratie.

Wij raden ieder aan zich dit interessante en leerzame Prisma-boekje aan te schaffen.

A. van Deventer.

o o

De brochure "DE VIERDE INTERNATIONALE, WAT ZIJ IS -- WAT ZIJ WIL", is nog voorradig, en te verkrijgen à f0,50 bij onze administratie ! !

Reeds enige keren hebben wij ons voornemen moeten uitstellen om enige regels te schrijven over de politieke bagage van de redactie van het blad "Socialistisch Perspectief". Hiervoor bieden wij U nogmaals onze verontschuldiging aan. Het was geen gebrek aan aanknopingspunten, want deze zijn er vele. Wij zijn ons echter beperken tot het aangeven van de tendens met een drietal sprekende voorbeelden van de politieke degeneratie van de Perspectief-redacteurs, die nog in bepaalde kringen als consequente en vooral "linkse socialisten" worden gezien.

Als wij onze voorbeelden in chronologische volgorde plaatsen, dan komen wij in de eerste plaats bij de opheffing van het Sociaal Democratisch Centrum op 9 januari 1960.

Deze datum vormt een zwarte bladzijde in de geschiedenis van de Nederlandse arbeidersbeweging.

De meerderheid van het bestuur van het S.D.C. (waaronder alle Perspectief-redacteurs van dit moment) liquideerden strijdloos het S.D.C.

Het bestuur van de P.v.d.A. slaagde erin met enige intimidatie het S.D.C. zichzelf te laten opheffen. ER WAS GEEN VERBOD van de P.v.d.A.-leiding en hoogst waarschijnlijk was dit ook niet gekomen. Door deze daad, werd aan het linkse socialisme in Nederland een zware klap toegebracht en sindsdien zijn alle "flinke woorden" neergeschreven door Van Tijn en zijn mederedacteurs zwakke huil-tonen in de mist.

Het tweede voorbeeld, is de houding van de Perspectief redactie, in het bijzonder die van Van Tijn, tijdens de openbare lezersconferentie van Perspectief eind 1960 ten aanzien van de arrestatie van Raptis en Santen:

Op vragen en geuite kritiek van de lezers in de zaal, waarom in het blad geen woord was verschenen ter verdediging van Santen en Raptis, die gearresteerd waren voor hun hulp aan de Algerijnse revolutie, wist Van Tijn niet anders te antwoorden dan: "Het is niet mogelijk om Raptis en Santen te verdedigen omdat zij zijn gearresteerd voor criminele misdrijven".

Proletarische solidariteit of verdediging van de koloniale revolutie stonden toen niet op het program van de Perspectief redactie.

Het derde voorbeeld ten slotte is de uitgifte van het Nieuw-Guinea-rapport.

Op 19 mei 1961 werd aan de leden van de Sociaal Democratische Studievereniging (dit was het dood geboren kindje dat het SDC opvolgde) een circulaire gezonden door de waarnemend secretaris H. Drenth (de gekozen secretaris had zijn functie neergelegd uit protest tegen de schandelijke inhoud van het "Nieuw Guinea-rapport") waarin het verschijnen van het rapport werd aangekondigd.

Hij schreef: "Wij zijn verheugd u te kunnen berichten, dat onze vereniging een eerste rapport in druk heeft kunnen laten verschijnen / verplicht

nen. Het rapport "De kwestie Nieuw Guinea" is opgesteld door A. den Breejen (die naar de PSP ging omdat de P.v.d.A. hem niet radicaal genoeg was) Dr. Kwee Swan Liat (dito) Prof. Dr. A. Teeuw (Morele herbewapenaar) en Drs. Th. van Tijn! (De opm. tussen haakjes zijn van H.R.)

Verder wordt in de circulaire medegedeeld, dat Kwee Swan Liat op 27 mei 1961 in een openbare conferentie het rapport zal inleiden.

Aan de inhoud van het rapport waaronder de namen van ALLE schrijvers staan en zij dus gelijke verantwoording dragen ontlene wij het volgende:

"Het geschil Nieuw Guinea plaatst ons land in de volkeren-wereld in een wat geïsoleerde positie, waarin ook voor onze binnenlandse verhoudingen gevaren schuilen. Het geïsoleerd raken van ons land in Internationaal opzicht, roept sterke conservatieve (chauvinistische) tendenzen op. Men krijgt het gevoel door de bondgenoten in de steek te zijn gelaten (hetgeen zich gaat uiten in een hooghartig neerzien op de werkzaamheden van internationale lichamen als b.v. De Verenigde Naties) Men zal - als de onvermijdelijke nederlaag er is - de regeerders verraad aan het Koninkrijk (waarvan Nieuw Guinea deel uit maakt) en de Kroon verwijten. In alle toonaarden zal worden rondgebazuind, dat een roemrijk verleden onnodig en onwaardig werd afgesloten. De reactie zal zich niet alleen keren tegen de regeerders en tegen hen, die reeds van de beginne af aan een andere aanpak van het Nieuw Guinea probleem begeerden, doch men zal bovenal het democratische systeem de schuld geven."

Tot zover het "Nieuw Guinea-rapport". Ieder woord in dit citaat is voor linkse socialistische om niet te spreken van marxistische onaanvaardbaar. Het meest typische is, dat de overdracht van Nieuw Guinea (daarom spreken de schrijvers ook niet van IRIAN) gevoeld wordt als een onvermijdelijke nederlaag in plaats van een overwinning van de Indonesische revolutie op het Nederlandse imperialisme.

"Het democratische systeem krijgt de schuld van die nederlaag". Wij vragen WELK DEMOCRATISCH SYSTEEM? Op de Verenigde Naties gaat men (?) hooghartig neerzien en men krijgt het gevoel door ONZE bondgenoten in de steek te zijn gelaten. Zo staat het er toch! Wat een ramp moet dat zijn van ONZE N.A.T.O. als dat gebeurd.

HOE WAS DIT ALLES MOGELIJK? Wij bezitten noch de steen der wijzen, noch willen wij ervoor doorgaan, dat wij voor elk potje een dekseltje hebben. Het is voor de arbeidersbeweging van belang dat duur betaalde lessen ook geleerd worden. Naar onze mening, schuilt de treurige politieke ondergang van het SDC voornamelijk in het feit, dat de leiding geweigerd heeft gedurende een reeks van jaren, de beweging werkelijk in de praktijk op de arbeiders in de vakbeweging te oriënteren. Het SDC was ook in zijn beste periode een groep kleinburgerlijke intellectuelen en z.g. white-collar werkers. Typerend uit die periode is ook, dat medewerking van arbeiders aan Perspectief geweigerd werd "omdat het intellectuele niveau omlaag werd gehaald. Uiteindelijk is de groep fijngemalen tussen de objectieve politieke situatie in het land waarop hij niet wilde inwerken en het bureaucratische apparaat van de P.v.d.A. Tot op dit moment betaalt de socialistische beweging daarvoor een zware hypotheek.